Olgo tark ehk wässind peas,
Kerget meelt on rahwa seas:
Näggi pimmes hobbust, weist,
Kassi, karro ehk muud teist
Läbbematta läks siis ärra,
Teggi jutto, tõstis kärra,
Mis ka teine kuuldes ussub,
Mitto teist ka uskma kissub;
Wimaks ülle ma ja merre,
Ülle linna, külla, perre
Tõstwad rahwas tühja kärra:
„Koddo-käija nähtud ärra“:
„Se ja se on isse näinud,
„Kuida koolja koddo käinud!“ —
Se, kes sedda tõeks ussub,
Surnut hauast wälja kissub,
Kus ta ammo muld ja põrm,
Kergel melel siiski hirm. —
Kes on ükskord ärralãinud,
Polle tedda pärrast näinud
Ellawalt, siin se mailm,
Ellaw innimesse silm! —
Luggeja, sa tead siis,
Nenda on ma-ilma wiis:
Kegi polle waimulik,
Keik on alles lihhalik;
Tühja usk'jad surrewad
Teised tagga tullewad,
Selle mõtte jure jãwad,
Mis naad wannadest siin näwad!

Tallinna Toompä kirriko warguseſt.

Jummala suur sallaja wäggi, mis lihhalikko innimesse silm ei näe ja mõnnikord mõnda ei tahha nähha, teeb kõik pimmedusse sallajad asjad ikka üks kord awwalikkuks, pea warrem, pea hiljem, mis innimenne kül püab ärra warjata, olgo kurjus ehk pahhandus, mis ial tahhes ja mis saggedaste ja ikka ma-ilmas on nähtud.

Wargus on üks hirmus tö, ni suremas, kui wähhemas asjas; agga pühha-koja risuminne on ülle moistuse hirmus!